

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

in veel gevallen is een goede binnenkomer heel belangrijk.

Het schijnt dat bij een ontmoeting de eerste 7 seconden het belangrijkste zijn in het vormen van een mening en oordeel over iemand.

Ergens binnenkomen is dus bepalend voor hoe je een plaats gaat ervaren.

Zo zal ik niet snel vergeten wat onze taxichauffeur zei toen we de tunnel uitkwamen en ineens tussen de wolkenkrabbers van New York reden: Ladies and gentlemen, welcome to the Big Apple, welcome to New York.

Een ontvangstcomité is in sommige gevallen dus best een goed idee.

Zo'n ontvangstcomité ontmoet Jezus ook in ons Evangelie van vandaag.

Jezus neemt de voor Joden bekende pelgrimsroute van het noorden naar Jeruzalem.

En da's bepaald niet de snelste route, Hij vermijdt namelijk dat onreine land van Samaria.

Samaritanen en Joden, het was water en vuur.

Bij een ingang van een dorp staat dan een wonderlijk comité van ingeleide: 10 melaatsen.

Mensen die vanwege hun huidziekte als onrein golden en niet meer mochten deelnemen aan het maatschappelijke en godsdienstige leven.

Zij wenden zich tot Jezus met voor ons bekende woorden: 'Kyrië eleison. Heer, ontferm U over ons.'

En dat doet de Heer.

'Laat je aan de priester zien,' zo klinkt de opdracht uit zijn mond aan de melaatsen.

De 10 melaatsen geloven Hem op zijn woord en trekken op hun beurt voor Jezus uit naar Jeruzalem.

Op naar de tempel, naar de priester.

Er is en vervolgens maar 1 die een paar weken later weer terugkomt en het Gloria aanheft.

Een allochtoon nog wel, een Samaritaan.

10 worden genezen, 1 wordt gered.

Ja, die ene, die Samaritaan wordt gered.

Het is een subtiel verschil in de tekst van ons Evangelie, maar wel een belangrijk verschil.

Het verschil tussen genezen en redden.

Voor beiden is geloof nodig.

De 10 hadden geloof nodig om op weg te gaan naar Jeruzalem om zich aan de priester te tonen, zoals Jezus hen had opgedragen.

Ze waren immers nog melaats toen ze op weg gingen.

Maar ze geloofden dat ze zouden genezen, zonder dat ze daar op dat moment al bewijzen voor hadden.

Maar hoe diep zit dat geloof?

Niet diep, zo kun je uit het vervolg concluderen.

Want zodra de nood is opgelost, vergeten 9 van de 10 om God te danken.

Bij die ene, die Samaritaan, zit het dieper.

Hij leefde werkelijk in geloof, in relatie met de Heer.

En hij deed er dan ook alles aan om Jezus de dank te brengen die Hem toekomt.

Dat geloof, dat complete relatie-geloof zeg maar, heeft de man niet alleen genezen, maar ook gered.

Lukas doet, dat voelt u natuurlijk allang aan, met die verhaal een beroep op ons.

Hoe zit het met mijn geloof?

Hoeveel moeite mag het mij kosten om de Heer mijn dankbaarheid te tonen?

Of heb ik een consumentengeloof?

Een geloof waarin ik mijn wensen inlever bij de Heer, verwacht dat Hij minstens een deel van die wensen vervult en ik vervolgens doorga met mijn leven?

Of leef ik werkelijk in relatie met de Heer?

Mag het me wat kosten, ook wel wat moeite kosten, om die relatie met Hem te onderhouden?

Toen ik deze vragen op me in liet werken de afgelopen week sloeg me soms de schrik om het hart.

Want wat ben ik soms lui in mijn geloofsleven.

Wat kost het me soms een moeite om een gelovig leven te leiden.

Dagelijks wat tijd voor gebed, bijvoorbeeld, is van tijd tot tijd een hele opgave.

Het vliegt met soms wel aan, zo mag u eerlijk weten.

In mijn eigen leven, allereerst, maar ook in het parochiële leven.

Hoe weinig moeite er soms ook lijkt te worden gedaan in de parochie om dit relatie-geloof te onderhouden en te voeden.

Laat ik het bezoek aan de vieringen in het weekend mogen noemen.

Er wordt in de weekenden niet meer overal gevierd.

Zijn wij bereid die 6 of 10 kilometer te reizen om wel naar de kerk te gaan?

Of gaan we gewoon niet als er in onze kerk geen viering is.

In hoeverre lijken we dan op die 9, en in hoeverre op die ene?

Er wordt een beroep gedaan op onze trouw.

En wat is het dan bevrijdend voor gelovigen, ook voor een diaken, om die lofzang uit de tweede lezing te horen.

Die schitterende zinnen die Paulus voorhoudt aan Timoteüs: 'Als wij ontrouw zijn, en wie is dat niet van tijd tot tijd, blijft Hij trouw. Want zichzelf verloochenen kan Hij niet.'

Uiteindelijk is dat de basis van ons geloof, de bron van onze redding.

Gods eeuwige trouw.

Laten we ons die trouw van God steeds weer herinneren.

Dat is onze krachtbron vanwaaruit wij onze relatie met de Heer mogen onderhouden.

Dat vraagt soms inspanning en moeite.

Maar het is het beste wat ons kan overkomen.

Want dan staat Jezus eens als een soort ontvangstcomité voor ons klaar en zegt tegen ons, net als tegen de Samaritaan: 'je geloof heeft je gered.'

Gelooft zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid. Amen.